

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg vil gerne takke for den overvejende positive modtagelse af redegørelsen. Det forekommer mig, at der kun er ét parti, der har givet udtryk for en generelt skeptisk holdning, nemlig centrum-demokraterne ved dets ordfører, fru Birgith Mogensen. Ellers har holdningen været positiv, og de betænkeligheder, der har været fremført, de spørgsmål, der er stillet, de forslag, der er kommet, ser jeg som udtryk for et ønske om at medvirke til, at forsøgsordningen kan forløbe så godt og positivt som muligt.

Jeg skal til sidst vende tilbage til et par af de mere formelle problemer.

Med hensyn til de forsøg, der har været nævnt nogle gange, først af mit eget partis ordfører, skal jeg sige, at en del vurderinger givetvis vil blive foretaget, når forsøget sættes i gang. For det første vil det selvfølgelig blive undersøgt, hvilke praktiske problemer en forsøgsordning som denne medfører, og hvordan det viser sig muligt – går jeg ud fra – at løse disse praktiske problemer. Det vil også blive undersøgt, om der virkelig er tale om – hvad der jo er hensigten – at det er de korterevarende, ubetingede frihedsstraffe, som erstattes af et vilkår om samfundstjeneste. De forsøg ligger fast.

Det, der har været en vis diskussion om, er spørgsmålet om, hvorvidt man også skulle foretage en mere videnskabeligt præget vurdering af recidivet, når det drejer sig om domme til samfundstjeneste. Man kan sige, at en kortvarig forsøgsordning med relativt få domme måske er et ret spinkelt grundlag for en vurdering af den karakter. Ikke desto mindre er det en given ting – det kan jeg også mærke på adskillige af ordførerne – at selv om man må tage i betragtning, at materialet altså bliver ret begrænset, vil det under alle omstændigheder være interessant at få en undersøgelse af, hvordan recidivet vil være.

Det blev vist fremhævet, at så kunne man måske ikke komme i gang hurtigt, for det tager sin tid at tilrettelægge. Jeg skal sige, at spørgsmålet om, hvordan man tilrettelægger en sådan undersøgelse, har været diskuteret, og jeg er sikker på, at det problem kan løses hurtigt. Noget andet er naturligvis, at der også vil være et økonomisk problem, hvis en sådan undersøgelse skal være rimelig god,

men jeg er meget positiv over for at søge den gennemført.

Det skal være en sanktion under faste former, fremhævede hr. Hagen Hagensen, og det kan jeg være ganske enig i. Jeg tror, det er meget væsentligt, at det, vi foreslår her, ikke føles som noget småpjat, at der virkelig er tale om en reaktion fra samfundets side, som der er hold i. Det er også baggrunden for, at jeg har fremhævet i min redegørelse, at der under forsøgsordningen vil blive anlagt en fast og streng tilsyns- og sanktionspraksis, og at der vil blive ført nøje kontrol med arbejdsforpligtelsens opfyldelse. Såfremt arbejdsforpligtelsen tilsidesættes, vil der blive reageret hurtigt og mærkbart. Det er en absolut forudsætning for, at vi ønsker dette forsøg sat i gang. Det er naturligvis dermed også sagt, at vi vil sørge for mulighederne for den reaktion, som jeg her har nævnt.

Et problem, som mange ordførere har nævnt, er: hvor skal man placere dem, der måtte blive dømt til samfundstjeneste? Der har været nævnt forskellige eksempler i redegørelsen og i debatten, og man kan næsten i alle tilfælde, hvis man udvælger en bestemt lovovertræder, finde et eller andet område, hvor det ville være uheldigt at anbringe ham eller hende. Det tror jeg næsten man kan i alle tilfælde. Det er baggrunden for, at der skal foregå en personlig vurdering af den pågældende, ikke blot af lovovertrædelsens karakter, naturligvis, men af ham eller hende selv som person, for at vi kan konstatere, hvilken form for samfundstjeneste den pågældende vil være egnet til, så domstolen ud fra forsvarlighedshensyn kan træffe en afgørelse om samfundstjeneste.

En konkret vurdering af lovovertrædelsen, af personen, af personens baggrund – personens svagheder naturligvis også – og af det sted, hvor samfundstjenesten eventuelt skal udøves, vil ske i hvert enkelt tilfælde, og det vil ske meget grundigt. Den vil blive foretaget – også for at sikre grundigheden – af en speciel enhed inden for kriminalforsorgen, således at der vil kunne anlægges en fast praksis, efterhånden også byggende på erfaringerne.

Det var det ene, spørgsmålet om personens egnethed i forhold til institutionen – en vurdering, der altså foretages af kriminalforsorgen.